

29212
5/503.
X 774

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

ΤΟΥ ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ
ΚΑΙ ΛΘΗΣΑΝΤΟΣ.

Τὸ πρῶτον μὲν συντεθεῖσα, ἡ μᾶλλον ἐρανισθεῖσα παρὰ
ΑΚΑΚΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ.

Δεύτερον δὲ ὕφει ἐτέρῳ συντεθεῖσα, καὶ διορθωθείσα παρὰ τοῦ τα-
πεινοῦ ἐν Ἱερομονάχῳ, **ΙΩΣΗΦ**, καὶ Ἀρχιμανδρίτου τῆς
Μεγάλης Ἐκκλησίας, τοῦ ἐκ Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων.

Ἀξιῶσει καὶ θερμῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ τιμιωτάτου καὶ λογιωτάτου

ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

Υιοῦ τοῦ μακαρίτου Ἀλεξίου τοῦ ἐκ κώμης Κλειτσοῦ
τῶν Ἀγράφων.

Ἐν ᾗ διατελεῖ πάνσεπτος καὶ ἱερός Ναὸς αὐτοῦ τοῦ Ὁσιομάρτυρος
Θαυματουργοῦ **ΝΙΚΟΛΑΟΥ.**

Ψαλλομένη τῇ Θ. Μαίῳ, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ἐκδίδεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ
ΑΓΑΠΗΤΟΥ Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΙ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

1866.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

ΤΟΥ ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΝ ΤΟΙΣ ΒΟΥΝΕΝΟΙΣ ΑΣΚΗΣΑΝΤΟΣ
ΚΑΙ ΑΘΛΗΣΑΝΤΟΣ.

Τὸ πρῶτον μὲν συντεθεῖσα, ἢ μᾶλλον ἐρανισθεῖσα παρὰ
ΑΚΑΚΙΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ.

Δεύτερον δὲ ὕφει ἐτέρῳ συντεθεῖσα, καὶ διορθωθείσα παρὰ τοῦ τα-
πεινοῦ ἐν Ἱερομονάχοις **ΙΩΣΗΦ**, καὶ Ἀρχιμανδρίτου τῆς
Μεγάλης Ἐκκλησίας τοῦ ἐκ Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων.

Ἀξιῶσει καὶ θερμῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ τιμιωτάτου καὶ λογιωτάτου

ΚΥΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

Υἱοῦ τοῦ μακαρίτου Ἀλεξίου τοῦ ἐκ κώμης Κλειτσοῦ
Τῶν Ἀγράφων.

Ἐν ᾗ διατελεῖ πάνσεπτος καὶ ἱερός Ναὸς αὐτοῦ τοῦ Ὁσιομάρτυρος
Θαυματουργοῦ **ΝΙΚΟΛΑΟΥ.**

Ψαλλομένη τῇ Θ'. Μαΐου, ἐν ᾗ τελεῖται ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ἐκδίδεται ἐπιμελείᾳ καὶ δαπάνῃ
ΑΓΑΠΗΤΟΥ Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣΕ

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΟΥ Α. Σ. ΑΓΑΠΗΤΟΥ.

1866.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

Τέχνον Τιμόθεε, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· καὶ ἀγκυρώσεις παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες κλπ.

(Ζήτει 26 ὁβρίου.)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπάτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. κλπ.

(Ζήτει 26 ὁβρίου.)

ΕΝ ΜΗΝΙ ΜΑΙΩ. Θ'.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ ἁγίου καὶ ἐνδόξου ὁσιομάρτυρος

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

Ἐν τῷ μικρῷ ἔσπερινῳ, ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. Δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Πᾶσαν ὑπερβὰς τὴν αἴσθησιν, καὶ πρὸς τὴν ἀνω ζωὴν, μεταθεῖς τὴν διάνοιαν, λογισμῷ θεόφρονι, καὶ ψυχῇ μεγαλόφρονι· τῆς εὐτελείας καὶ ταπεινότητος, τῶν ὁρομένων καταπεφρόνηκας· καὶ τὰ ἀόρατα, ὡς σοφὸς ἐπέθησας, τὸ τοῦ Χριστεῦ, πάθος ἐκμιμούμενος, μάρτυς Νικόλαε.

Δις

Πᾶσαν τῶν ἐχθρῶν τὴν ἔφοδον, καὶ διωκτῶν τὰς ὁρμάς, καταλύσας τῇ χάριτι, τὸν τῆς νίκης στέφανον, ἐνεδύτω παρόλβιε· τῆς ἀκηράτου ἀγαλλιάσεως, καὶ τῆς ἀφράστου κατὰξιούμενος, θειας ἐλλάμψεως· ἐνθα νῦν γενόμενος, ἀμαρτιῶν, αἰτῆσαι τὴν ἄφεσιν, τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Πλήρης γενναίου φρονήματος, σὺ τὴν πλευρὰν λοχευθεῖς, καὶ τὴν κάραν τεμνόμενος, ὡς πρῶτον τὴν ἀσκησιν, ὦ πολύτλα Νικόλαε· ἀνδρειοτάτῃ γνώμῃ ὑπέρερες, τὴν εἰς αἰῶνας ἀποκειμένην σοι, δόξαν θεώμενος, τὴν μὴ διαπίπτουσαν, καὶ προσορῶν, τὴν διαιωνίζουσαν μακαριότητα.

Δόξα, ἦχος πλ. Β'.

Ἐξέλαμψε σήμερον ἡ ἐνδοξος μνήμη σου, ὁσιομάρτυς Νικόλαε· συγκαλοῦσα ἡμᾶς τοὺς φιλεόρτους, πρὸς αἰνεσιν καὶ δόξαν Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ὅθεν καὶ προστρέχοντες ἐν τῇ σοφῇ τῶν λειψάνων σου, ἰαμάτων χαρίσματα λαμβάνομεν· καὶ τὸν σὲ στεφανώσαντα Σωτῆρα Χριστὸν, ἀνυμνοῦντες δοξάζομεν, καὶ σὲ καταχρέος μακαρίζομεν.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον ἦχος β'. οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Ἐχομέν σε πολλῶν, δοτῆρα χαρισμάτων, θεραπόντων τοῦ Κυρίου· πληροῖς γὰρ τὰς αἰτήσεις, τῶν πίστει προστρέχόντων σοι.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Κάλλος τῶν ἀθλητῶν, εὐπρέπεια δσίων· χριστιανῶν ὁ φύλαξ, προσδέχου τὰς αἰνέσεις, τῶν πόθῳ εὐφημούντων σε.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Δεῦτε τῶν εὐσεβῶν, τὰ πλήθη συνελθόντα, ἐν ὕμνοις ἐγκωμίων, Νικόλαον τὸν Νέον, πιστῶς πανηγυρίζωμεν.

Δόξα

Πανένδοξε Τριάς, ἐλέησον καὶ σῶσον, τοὺς πίστει τε καὶ πόθῳ, λατρεύοντας οἰκτίρμον, θεοπρεπῶς τῷ κράτει σου.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη· Χριστὸν τὸν ζωδότῃν, καὶ πύσσασα τὴν λύπην, παρθένε τῆς προμήτορος.

Νῦν ἀπολύεις. Καὶ τὸ τροπάριον· ἤχος Δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων

Ὡς τῶν νοσούντων ὁ ἄμισθος ἱατρὸς

Ζῆτει ἐν τῷ μεγάλῳ ἑσπερινῷ.

Στίχοι.

Κοινοὶ εἰς τὸν ἅγιον, φέροντες ἀκροστιχίδα τοῦ συγγραφέως.

Ἰησοῦ Χριστοῦ Ὁσιομάρτυς Μάκαρ,

Ὡς ἐξ ἑώας καθ' ἡλίον ἐκλάψας,

Σεπτῇ ἀθλήσει Νικόλαε Τρισμάκαρ.

Ἡλιοειδῶς τὰς ζοφεράς μου φρένας.

Φώτισον ἵνα τὴν σὴν μνήμην ἐξάσω.

Ἑτεροὶ στίχοι.

Ὡς ἀπὸ τοῦ ἁγίου εἰς τὸν συγγραφέα, φέροντες ἀκροστιχίδα τὸ ὄνομα τοῦ Μάρτυρος·

Ναί, Μάρτυς πέλων τοῦ Θεοῦ τῶν ἀπάντων,

Ἰσχύω θερμαῖς δυσωπεῖν ταῖς πρεσβείαις,

Κτίσεως πάσης μόνον Παμβασιλέα,

Ὅπως λαμφῶσιν αἱ ζοφεραὶ σου φρένες·

Λοιπὸν σπούδασον τὰς ἁμαρτίας πλῦναι,

Ἀπεχόμενος σαρκικῶν μολυσμάτων·

Ὅτι ὄφελος οὐδὲν ἐστὶν ἐξ ὕμνων,

Σῶμα καὶ ψυχὴν, ἣν μιαίνων τυγχάνης.

ΕΝ ΔΕ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Στιχολογοῦμεν τὸ πρῶτον ἀντίφωνον· τὸ, Μακάριος ὁ ἡρ. Εἰς δὲ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν στίχ. ἡ· καὶ ψάλλομεν ἱῆς τυχούσης ἑορτῆς δ'· καὶ τοῦ ἁγίου δ'.

Ἦχος Α'.

Τῶν Οὐρανίων Ταγμάτων.

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες, ὕμνοις τιμήσωμεν, Νικόλαον τὸν Νέον, τὸν ἀσκήσει μὲν τὸν πρῶτον, εἶτα δὲ ἀθλήσει τὸν πτερνιστὴν, καταβαλόντα διάβολον, καὶ συμπολίτην ὀφθέντα Μάρτυσι νῦν, καὶ ἀγγέλοις ἰσοστάσιον.

Ως ἀκαθαίρετον πύργον, ταῖς τοῦ ἐχθροῦ προσβολαῖς ἀναφανέντα ὄντως, ὀρθοδόξων τε σθένος, τεῖχος καὶ βεβαίαν, σκέπην ἡμῶν, τὸν Νικόλαον μέλψωμεν· ἵνα πρεσβεύῃ Κυρίῳ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν τελούντων τὸ μνημόσυνον.

Εῷα πᾶσα Ἑλλάς τε, χαῖρε καὶ χόρευε, καὶ τῶν Βουνένων τόπος, Νικολάου τοῦ Νέου· ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει, ἐκλάψαντος νῦν, καὶ πηγάζοντος θαύματα, τοῖς προσιούσιν ἐν πίστει εἰλικρινεῖ, καὶ Χριστὸν ἀγνῶς δοξάζουσι.

Πυρακτωθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Παντοκράτορος· Νικόλαε τρισμάκαρ, ἡδονὰς τοῦ σαρκίου, κατέσβεσας ἐμφρόνως, δρόσω σοφῇ, πόνων τῶν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τῆς ἀθλήσεως στέφει ὠραῖσθεῖς, ἀγγέλων συνευφραίνῃ χοροῖς.

Διπλὴν χαρὰν ἐσχηκότες, τῇ ἀναστάσει Χριστοῦ, καὶ τῇ ἀθλήσει σεπτῇ, τοῦ σοφοῦ Νικολάου· διπλοὺς οὖν καὶ τοὺς ὕμνους προσάξωμεν νῦν, καὶ θερμῶς ἀνακράξωμεν· σῶσον ἡμᾶς Πανάγιε Βασιλεῦ, Νικολάου ταῖς ἐντεύξεσι.

Δόξα. ἤχος πλ. Β'.

Δεῦτε ἐῷα πλήθη καὶ ἐσπέρια· δεῦτε καὶ τοῖς στέμασι τῶν εὐφημιῶν ἀναδήσωμεν, τὸν Ὁσιον καὶ Μάρτυρα Νικόλαον, τὸν ἐν Βουνένοις ἀθλήσαντα, καὶ τὴν πλευρὰν λογχευθέντα, κατὰ τὸν Δεσπότην Ἰησοῦν· ὑπὲρ οὗ τελευταῖον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη, ἵνα αὐτῷ συναγάλληται, καὶ ἱκετηρίαν ποιῇται ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων αὐτοῦ τὰ μνημόσυνα.

Καὶ νῦν· τῆς ἑορτῆς. Εἰσόδος.

Προκείμενον τῆς ἡμέρας. Καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος, πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ὅμιλ, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην, ἵνα γινώτε, καὶ πιστεύσητέ μοι καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔσται πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα, ὠνειδίσα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος· ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κακώσεις ἢ ἔξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σὺντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδεύθοντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειπεν αὐτοῖς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἔδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ὀλοκάρισμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται· κρινούσι ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ σιγήσουσιν ἀλήθειαν· καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφία Σολομώντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν· καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους, ἐκ

χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἀμυναν ἐχθρῶν· ἐνδύεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπρόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον ὁσιότητα· Ὁξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν, συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas· πορεύσονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφῆσονται χάλασαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως, ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει ὀρόνους δυναστῶν· ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μὴ θετε δικασταὶ περὰ τῶν γῆς· ἐνωτίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήρους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ ὑψίστου.

Εἰς τὴν λιτὴν, Ἰδιόμελα· ἤχος α'.

Οσὶ καὶ Μάρτυς Νικόλας· σὺ τοῦ ἀμηχάνου κάλλους τοῦ Χριστοῦ ἀφιέμενος, ρέουσας δόξαν, καὶ ἡδονὰς τὰς τοῦ σώματος ἐβδελύξω· διὸ ἀσκήσει καὶ ἀθλήσει ὑπερεκλάμψας, ὡς ἥλιος λάμπων παρίστασαι τῷ Χριστῷ, καὶ διηνεκῶς αὐτῷ πρεσβεύεις, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος Β'.

Τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην τρίβον διοδεύσας, κατὰ τὴν φωνὴν τοῦ Δεσπότου, Παμμάκαρ Νικόλας· καὶ νηστεύεις καὶ κακουχίαις, τὴν σάρκα καταμαρᾶνας ὑπερφυῶς, τὸν δυσμενῆ τῶν ψυχῶν κατεβράχας· καὶ νῦν, μετ' Ἀγγέλων εὐφραίνῃ αἰοδιμε, τὸν Σωτῆρα δυσωπῶν, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ περιστάσεων.

Ἦχος Γ'.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τοὺς ἀσκητικούς σου καὶ μαρτυρικούς πόρους πανσεβάσμιε· σὺ γὰρ ἐξ ἐφᾶς ἐν Βουνένοις ἐλθὼν, ὡς κρίνον ἀσκητῶν καὶ ἀθλητῶν, ὡς ἐν λειμῶνι ἐξήνθησας· καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, πνοαῖς βασάνων ποικίλων, τῇ τοῦ Πνεύματος χάριτι εὐωδιάσας, διὸ καὶ ἡμεῖς, ὡς θερμὸν προ-

στάτην σε κεκτημένοι, δεόμεθά σου ἔκτενως, ἵνα πρεσβύτης Χριστῷ, ὅπως ἰλεως γένηται ἡμῖν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ἦχος Δ'.

Πηγὴν ἱαμάτων κεκτημένος, Ἅγιε Νικόλαε· τὰς ἰάσεις ἐκάστοτε, τοῖς δοσμένοις παρέχεις, ὡς ἀπείρων δωρεῶν ἀξιωθείς, παρὰ τῆς ἀνεννάου πηγῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐ καὶ τῶν παθημάτων κοινωνὸς γενόμενος, ἀσκηταῖς καὶ μάρτυσι συγχωρεῖς αἰώνια· οἶδε γὰρ δοξάζειν τοῖς αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας, καὶ τὰ θραβεῖα παρέχειν, τοῖς ὑπὲρ αὐτοῦ ἠθλικόσιν· ὡς ἔχων οὖν παρῶρησιν μεγίστην πρὸς αὐτόν, πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα· ἦχος πλ. α'.

Στίφη Ὁσίων καὶ Μαρτύρων, τὴν ἐνδοξον ἄθλησιν Νικολάου τοῦ Νέου ἐθαύμασαν, καταπλαγέντα τὴν ἀκλινῇ καρτερίᾳ αὐτοῦ. Χορόν τε Ἀγγέλων ἐπεκρότησαν ἐξαισίως, καὶ παραλαβόντες τὴν αἰδίμον τοῦ Μάρτυρος ψυχὴν, μοναῖς αἰωνιζούσαις χαρμοσύνως ἐντεθείκασιν· ἥ καὶ λαμπρῶς παριστάμενῃ τῷ τρισακτίνῳ τῆς Τριάδος φωτὶ, ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύει τοῦ λυτρωθῆναι, ἐπηρείας τοῦ ἀλάστορος.

Καὶ νῦν· τῆς ἑορτῆς. Αἱ συνήθεις εὐχαὶ παρὰ τοῦ ἱερέως.

Εἰς τὸν στίχ. προσόμοια ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητῶν ἀληθῶς.

Χαίροις ἀσκητικούς ἀληθῶς, μαρτυρικούς τε ὑποστάς πόρους Ἅγιε Νικόλαε ἐν Βουνένοις, οἷα ἀδάμας στεβρὸς πρὸς τὰς παρατάξεις ἐνστησάμενος, ἐχθρῶν τῶν ἀθέων, θύειν εἰδώλοις πειθόντων σε· καὶ πειρωμένων, σοῦ τὸν πύργον τῆς πίστεως, βάλλειν τάχιστα, προσκυθεῖν τε τὰ ξόανα· σὺ δὲ ἐνδυναμούμενος, δυνάμει τοῦ Πνεύματος ἡτχυνας τούτους ἐμφρόνως, ὁμολογία τῆς πίστεως, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, δι' ἧς εὖρε σωτηρίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Χαίροις τῶν μοναστῶν καλλονῇ, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ φαιδρὸν ἀγαλλίαμα, ἡ γλῶσσα ἡ ὀξύτατη, ὁ διαυγὴς ὀφθαλμὸς ἐν Βουνένων τόπῳ, ὥσπερ ἥλιος, λαμπρῶς ἀπαστράφας, ἐν θεοῖς Μάκαρ χαρίσματος, καθωραίσας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώ-

ματι, ἀπαθεία τε καὶ πολλῇ ὁσιότητι. Χαίροις στύλε τῆς πίστεως, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, κήρυξ Τριάδος τῆς θείας, Πατρός Υἱοῦ τε καὶ Πνεύματος· ἡ νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Τοῖς ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ.

Χαίροις ὡς νικητῆς τῶν παθῶν, καὶ τῶν ἐχθρῶν τοῦ χριστιανύμου πληρώματος· ὡς λύκων ἡγρωμένων, ἐφορησάντων ἐν σοί, ἐν Βουνένοις Μάκαρ ἡσυχάζοντι· ἐν οἷς καὶ τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς ἐργαζόμενος, ἐπιστηρίζων τοὺς σοὶ ἅμα ἐτύγχανες· καὶ βοῶν αὐτοῖς, μετὰ θάρρους ἀντίστητε· μὴ ὅλως δειλاندρίσητε, πρὸς πίστιν τὴν ἐνθεον, ἀλλὰ τὸ σῶμα προδόντες, ψυχὰς Κυρίῳ προσάξωμεν· παρ' οὗ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἄρεσις σφαλμάτων, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα· ἦχος πλ. δ'.

Τῶν φιλεόρτων τὸ σύστημα, δεῦτε πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν καὶ πανηγυρίσωμεν· ἰδοὺ γὰρ ἐξέλαμψεν ἡ φαιδρὰ, καὶ πάμφωτος μνήμη, τοῦ ἐξ ἐφῶς ἐν Μάρτυσι Νικολάου· ὅς ἐν ἀσκήσει τὴν σάρκα νεκρώσας, τῷ μαρτυρικῷ στέφει κεκόσμηται· διὸ καὶ ἡ σορὸς τῶν θείων λειψάνων αὐτοῦ, ἀφθόνως πηγάζει, τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα, τοῖς προσιοῦσι μετὰ πόθου, καὶ πιστῶς ἐορτάζουσι, τὴν ἐνδοξον αὐτοῦ ἄθλησιν· οὐ ταῖς πρεσβεῖαις Χριστέ, ἐλέησον καὶ σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν· τῆς ἑορτῆς. Νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον.

Ἀπολυτίκιον· ἦχος δ'. Ὡς τῶν αἰχμαλώτων.

Ως τῶν νοσοῦντων ὁ ἄμισθος ἰατρός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, θλιβομένων τε θερμὸς ὑπερασπιστής, καὶ τῶν ἐν παντοίαις ἀνάγκαις ὑπέρμαχος, Ὁσιομάρτυς ἐξ ἐφῶς Νικόλαε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὁρθόν.

Μετὰ τὸν ἐξάλψαμον τὸ Θεὸς Κύριος. Τροπάριον πρῶτον τῆς ἑορτῆς. Εἶτα τοῦ Ἀγίου, καὶ πάλιν τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν α'. στιχλ. κα. τοῦ Ἀγίου, ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Εν ὑμῖν καὶ ὡδαὶς, τὴν ὑπέρφωτον μνήμην, τιμήσωμεν πιστοί, Νικολάου τοῦ Νέου· καθεῖλε γὰρ στεῤῥότατα, τῶν βαρβάρων τὸ φρύαγμα, δυναμούμενος τῇ τοῦ δεσπότου ἰσχύϊ· ὑπὲρ οὗ ἀθλῶν, τὴν κεφαλὴν ἀπετμήθη· δι' ἧς καὶ δεδοξάσται.

Δόξα τὸ αὐτὸ, καὶ νῦν· τῆς ἑορτῆς. Εἰς τὴν β'. στιχολ.
κα. ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Οσίοις καὶ μάρτυσι συνεπαγάλλη σοφὴ ἐκχέας τὸ αἷμά σου, ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· Νικόλαε ἐνδοξε· χάριν οὖν ἰαμάτων, ἢ σορὸς τῶν λειψάνων, βρύει τοῖς προσιοῦσιν, εὐσεβεῖα καὶ πίστει, καὶ πόθῳ τὴν σὴν μνήμην πανηγυρίζουσι.

Μετὰ δὲ τὸν πολυέλεον, κα. ἤχος γ'.

Τὴν ὠραϊότητα.

Αγγέλων τάγματα, Μάκαρ ἐθαύμασαν, τὴν καρτερίαν σου, ἐν τῇ ἀθλήσει σου, τὸ σὸν γὰρ Νικόλαε σεπτόν, σῶμα λόγῳ ἐπάρη· σπαραγμοὺς ὑπήνεγκας, μαστιζόμενος ἔφερες, χαίρων τε ὑπέμεινας, κεφαλὴν τὴν ἀφαίρεσιν, ἵνα τῷ Χριστῷ συμβαλέῃς, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν πρεσβεύων. Δόξα τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Οἱ ἀναβαθμοί, τὸ πρῶτον ἀντίφωνον τοῦ τετάρτου ἤχου. Προκείμενον.

Δίκαιος ὡς φῶτις ἀνθήσει· καὶ ὥσει κέρδος.

Στιχ. Περφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. « Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἐκ αὐτοῦ Μαθηταῖς. Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ». Ζῆτει ἐν τῷ ὄρθρῳ τοῦ ἁγίου Δημητρίου. Ὁ πεντηχοστός. Δόξα. Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Εἶτα στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδόμελον τοῦ ἁγίου. ἤχ. πλ. β'.

Οσιομάρτυς Νικόλαε, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ γενναιοτάτε· σὺ ἐκ τῆς ἐφῃας ὁρμώμενος, ταῖς τῶν σῶν θαυμάτων ἀκτίσιν, ὡς ἥλιος καταφωτίζεις τὰ πέρατα· καὶ τοὺς ἐν νόσοις κατακειμένους λυτροῦσαι, ταῖς πρὸς Χριστὸν ἀπαύστοις πρεσβείαις σου. — Τὸ σῶσον ὁ Θεός. — Κανόνες τῆς ἑορτῆς, εἰς ἡ. καὶ τοῦ ἁγίου εἰς ζ'. ἤχος δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Αμέτοχον ὄντα με, σοφίας πίσης καὶ χάριτος· καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν ὅλως ἀδόκιμον παιδαγωγῆσον, ὑμνεῖν σε τὸν φωσφόρον, Νικόλαον Μάρτυρα, τὸν παναοίδιμον.

Μολύνas τὸ σῶμά μου, καὶ τὴν ψυχὴν ὁ πανάθλιος προσφεύγω σοι Ἄγιε, καθικετεύων σε, τῇ πρεσβείᾳ σου, σωφρόνησον καὶ σῶσον, πασῶν με λυτρούμενος τῶν περιστάσεων.

Γεώδη κατέλιπες, ὡς νουνεχῆς παναοίδιμε, στρατείαν τὴν πρόσκαιρον ἀποσεισάμενος· καὶ αἰώνιον, κατέλαβες στρατείαν, αἰεὶ εὐφραινόμενος σὺν τοῖς συνάθλοις σου.

Πληθεὶς ἀγαπήσεως, θείας Τρισμάκαρ Νικόλαε· βασάνους ὑπέμεινας καρτερικώτατα· καὶ ἀσκητοῖς, ἡγλαῖσμένος πόνοις, Χριστῷ προσήνεξαι, θῦμα πανάριστον.

Δόξα.

Τριάδα ἀμέριστον, ὑμνολογοῦντες, δοξάζομεν, καρδίᾳ καὶ στόματι, θερμοῖς τοῖς δάκρυσιν, ἱκετεύοντες, αὐτὴν ἡμῖν πταισμάτων, ἀφесιν δωρῶσασθαι δι' ἀγαθότητα.

Καὶ νῦν.

Τὴν μόνην ἀμόλυντον, ὁ ῥυπαρὸς καὶ πανάσωτος· ἐγὼ ὑπερύμνητε, ὑμνεῖν οὐ σθένω σε, ἀλλὰ δέομαι, τὰς φρένας φωτισόν μου, καὶ κάθαρον ἄσπιλε, ἵνα δοξάζω σε.

Καταβασία. Τῆς ἑορτῆς· ὠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκα.

Δοξάζει τὴν μνήμην σου Παμμάκαρ, ὁ κτίστης τῶν ὅλων καὶ Θεός, οὐ γὰρ αὐτὸν ἐδόξασας, γενναίοις ἀγωνίσμασιν· ὁθεν ἀξίως εἴληφας τὰς ἀμοιβὰς τῶν καμάτων σου.

Ζητῶν σε ὁ ἐξ ἐφῃας ἀρχων, ἐν ὅρει Βουνένων ἀκριβῶς, ὡς εἶδε σε ἐκλάμποντα, ἐνδον δρυῶν πανόλβιε, πολλῆς χαρᾶς ἐμπύπλῃται, καὶ τὴν ὑγίαν ἀπέλαθεν.

Ασκήσει στενὴν τρίβον ὁδεύσας, πρὸς πλάτος ὁδεύεις νῦν σοφέ, τοῦ οὐρανοῦ γηθόμενος Χριστῷ συνὼν τῷ κτίσκει σου· ὑπὲρ οὗ καὶ τὴν χάραν σου, ὑπὸ βαρβάρων ἀεζήρησαι.

Τοῦ κόσμου τὰ πέρατα ἐξάδει· λαμπρῶς τὰ θαυμάσια τὰ σά, θαυματουργε Νικόλαε, καὶ σοὺ τὴν μνήμην ἐνδοξε, φαιδρῶς πανηγυρίζουσα, Χριστὸν ὑμνοῦντα τὸν Κύριον.

Δόξα.

Η ἀκτιστος φύσις καὶ οὐσία, ἡ πανυπερούσιος Τριάς, καὶ Βασιλεία μόνιμος, καὶ ὄντως ἀδιάδοχος, ζωῆς τῆς αἰωνίου σου, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας ἀξίωτον.

Καὶ νῦν.

Θεοὶ με Θεὸς ἐν σοὶ σκηνώσας, δι' οἷκτον ἀμέτρητον Ἀγνή·
κλαπέντα βρώσει πρότερον, ἀπάτη τῇ τοῦ ὄφεως· καὶ ἐκ φθο-
ρᾶς εἰς ἀφθαρτον, πάλιν ζωὴν εἰσοικίζει με.

Κα. ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τοῦ Σταυροῦ τῇ δυνάμει καθοπλισθεὶς ἀπειλὰς τῶν βαρβά-
ρων μὴ πτοηθεὶς, προθύμως διήνυσας, τὸν ἀγῶνα Μακάριε·
εὐτολμία ἐλέγξας, αὐτῶν τὴν δυσέβειαν· καὶ σοφῶς ἐκδιδά-
ξας, τοῦ λόγου τὴν σάρκωσιν· ὤθεν τοὺς στεφάνους, παρ αὐ-
τοῦ ἐκομίσω, ἀξίους τῶν πόνων σου, καὶ ἰδρώτων σου, Ἄγιε,
Ὅσιομάρτυς Νικόλαε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἀγίαν
μνήμην σου.

Δόξα· ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Εξ ἑώας ἤστραψεν ὡς ἑωφώρος· ὁ Χριστοῦ ἀήττητος, καὶ
μέγας ὄντως ἀθλητής· Ὅσιομάρτυς Νικόλαος, ὃς ἐν Βουνένοις
ἀσκήσας ἐνήθλησε.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ησυχὸς τῶν σῶν λειψάνων, Ἀθλοφόρε Νικόλαε· πᾶσι τοῖς
νοσοῦσι, ῥῶσιν τε καὶ σθένος χαρίζεται· καὶ διασώζει παντοίας
περιστάσεως, τοὺς κραυγάζοντας, δόξα Χριστῇ τῇ δυνάμει σου.

Σύμπασα ἡ Θετταλία, Νέε Μάρτυς Νικόλαε· καὶ Ἑλλάς τε
πᾶσα, μέγαν σε προστάτην ἐπλούτησαν· καὶ ἐορτάζουσι πάν-
τες εὐφραίνόμενοι καὶ κραυγάζουσι, δόξα Χριστῇ τῇ δυνάμει σου.

Οναρ ὠφθης ἀθλοφόρε, ἀσθενοῦντι τῷ ἄρχοντι, φήσας δρα-
μῶν τάχει, ὅρει τῶν Βουνένων εὐρήσεις με παρὰ πηγὴν ἐν
δρυσί, καὶ λήψῃ ἴασιν, τῆς δεινῆς ἀσθενείας, ὡ θαῦμα παρά-
δοξον.

Ασπαζόμεθα ἐν πίστει, σὴν εἰκόνα Νικόλαε· δρύας τε πηγὴν
τε, χώρον τῶν Βουνένων, ὃν ἤρδεις, Μαρτυρικῇ σου Παμ-
μάκαρ θείῳ αἵματι, καὶ κραυγάζομεν, δόξα Χριστῇ τῇ δυνάμει
σου.

Δόξα.

Εν τρισὶ τοῖς χαρακτηῖρσιν, ἀνυμνῶ τὴν θεότητα· τὸν Πα-

τέρα μέλπω, ἅμα τῷ Υἱῷ σὺν τῷ Πνεύματι· μίαν οὐσίαν καὶ
δόξαν, ἓνα Κύριον, τὸν ὑμνούμενον ὑπὸ πασῶν τῶν δυνάμεων.

Καὶ νῦν.

Θεοτόκον ὡς τεκοῦσαν, σέ Θεὸν μετὰ σώματος, ἀνυμνολο-
γοῦμεν, πᾶσαν ἀποτρέποντες αἵρεσιν· ἐν ἑαυτῷ γὰρ ὁ λόγος
ἐξ αἱμάτων σου, σάρκα ἐμψυχον, ζωοπλαστήσας ἐπέφανεν.

Ὡδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Λαρίσσης ὑπέρμαχοι, πάσης θ' Ἑλλάδος ὠφθητε, Νικόλαε
Μάρτυς τοῦ Κυρίου· σὺν Ναυοδίῳ, καὶ Γρηγορίῳ σοφῷ, ἅμα
Χριστοφόρῳ καὶ λοιποῖς, ὑμῖν συ-αθλήσασιν, ἀηττήτῳ φρονή-
ματι.

Μιχαήλ, Ἀκίνδυne, Παγκράτιε· Αἰμιλιανέ, καὶ Παντολέων·
σὺν Ἀρμοδίῳ, καὶ Ἰωάννῃ σοφῷ· ἅμα Δημητρίῳ τῷ Κλεινῷ,
ἄφεσιν αἰτήσασθαι τοῖς ὑμᾶς ἐορτάζουσι.

Οὐδέν σε ἐχώρησε, Χριστοῦ ἀγάπης ἐνδοξε· οὐ λόγῳ, οὐ
βίῳ, οὐδὲ ξίφος· ἀλλ' οὐδὲ θάνατος βιαιότατος· ταῦτα πάν-
τα ἥδιστα ἤγού, ἵνα τοῖς συνάθλοις σου συγχορεύς αἰώνια.

Συντόνως ἀράμενος, Σταύρον τὸν σὸν πανόλβιε, Χριστῷ τῷ
Θεῷ κατηκολούθεις· ἕως οὗ τούτου μιμητὴς γέγονας, καὶ τῶν
παθημάτων κοινωνός· ὤθεν τῆς λαμπρότητος, ἀπολαύεις Πα-
νάριστε.

Δόξα.

Τρις ὁμοούσιε, μονὰς ἡ τρισυπόστατος· ῥύσαι με παντοί-
ας ἐπηρείας, τοῦ ἀλλοτρίου καὶ καθοδήγησον, τρίβον εἰς εὐ-
θείαν τοῦ ποιεῖν, τὰ εὐαρεστοῦντά σοι, ὅπως τύχῃ ἀφέσεως.

Καὶ νῦν.

Πρὸς σέ μου τὴν ἅπασαν ἐλπίδα κόρη τίθῃμι· πρὸς τοὺς
οἰκτιρμούς σου καταφεύγω· βλάβης δαιμόνων δεῖξον ἀμέτο-
χον, τὴν καταποθεῖσαν μου ψυχὴν, καὶ ἐξασθενήσασαν, ἡδο-
νῶν ἐπικλύσεις. Ὡδὴ ς'. Ἐβόησε προτυπῶν.

Συνώνυμος τοῦ ἐν Μύριος Νικόλαε γέγονας, καὶ θαυμάτων,
κατ' ἐκεῖνον ἀφθόνως μετείληφας, ἐκ κινδύνων σώζων, τοὺς
ἐν πίστει θερμῇ σοὶ προστρέχοντας.

Θαῦμα πῶς λιπρὸν ὄντα Μάκαρ ἰάτρευσας, παραχρῆμα,

καθαρίσας τὴν ψυχὴν σὺν τῷ σώματι· ὡς σπουδῇ σὸν οἶκον, ἀνεδείματο μάρτυς Νικόλαε.

Οὐκ ἄξιον ὦ παρμάκαρ σιγᾶν σὰ τεράστια· ἀλλ' εἰς δόξαν τοῦ Κυρίου λαμπρῶς διηγῆσασθαι, ἵνα ἀνυμνηταὶ ὑπὸ πάντων πιστῶς καὶ δοξάζηται.

Τῇ αἰγλῇ τοῦ ζωοποιῶ Σταυροῦ λαμπρυνόμενος, τῶν εἰδώλων τὸ ζοφῶδες πανσόφως διέλυσας· τῶν βαρβάρων θράσος ἐκ νικήσας εἰς τέλος μακάριε.

Δόξα.

Τρισάκτινον τρισυπόστατον μίαν θεότητα· τὸν Πατέρα σὺν Υἱῷ τε καὶ Πνεύμα· τὸ ἅγιον, εὐσεβεῖς κηρύττω, ἐν τὰ τρία θεὸν ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν.

Οὐράνωσας γεωθείσαν τὴν φύσιν πανάμωμε τῶν ἀνθρώπων, καὶ φθαρεῖσαν, αὐτὴν ἐκαινούρησας· διὰ τοῦτο πόθω, ἀσιγίτοις φωναῖς σε γεραίρομεν.

Κοντάκιον ἤχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἑώας σήμερον ἀναφανέντα, ὡς ἀστὲρα πάμφωτον, καὶ τῆς Ἑλλάδος εἰς δυσμὰς ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσαντα, σὲ ἀνυμνοῦμεν τὸν Νέον Νικόλαον.

Ἐτερον κοντάκιον· ἤχος β'.

Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ ἄνω ζητῶν, τῶν κάτω κατεφρόνησας, καὶ κόσμον λιπῶν Θεῷ ἠκολούθησας· Ἐξ ἑώας ἄριστε, ἐν Βουνέοις παρώκησας· ἐν οἷς θύμα γενόμενος Χριστῷ προσενήνεξαι Νικόλαε.

Ὁ Οἶκος.

Τοῦ Προδρόμου τὰς τρίβους διὰ ζήλου Μάκαρ ἐσχηκώς, καὶ τὴν φωνὴν αὐτοῦ ἔνδον τῆς σῆς περιφέρων καρδίας, τὴν φάσκουσας, μετανοεῖτε· ἀπάρας τῆς σῆς πατρίδος, ὑπερόπτης γενόμενος νεότητος, κόσμου, πλούτου, καὶ ρεούσης δόξης, οἷά τις ἀετὸς ὑπόπτερος ἑπταταί ἐν Βουνέοις τῆς Θεσσαλίας. Κακῶν τῆς διὰ Χριστὸν ποθουμένης σοι ἡσυχίας τυχὼν, οὐ μόνον ὑπερβαλλούσῃ ἀπκήσει τὴν σὴν ψυχὴν κατεκάλυνας, ἀλλὰ καὶ μαρτυρικῶς στέφει, κατὰ τοὺς πάλαι ἐνδόξους μάρτυρας κατεκοσμήθης ἀείμνηστε· καὶ εὐῶδες θύμα γενόμενος, Χριστῷ προτενέξαι Νικόλαε.

Ἐν Μηνὶ Μαίῳ Θ'.

Μνήμη τοῦ Ἀγίου καὶ ἐνδόξου Ὁσιομάρτυρος Νικολάου τοῦ Νέου, τοῦ ἐν Βουνέοις ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος.

Στιχ. Πολλὰς ὑποστάς Νικόλαε βασάνους, χαίρων ἀνῆλθες ἐν πόλῳ Μάκαρ τάχος.

Ἀμφ' ἐννάτῃ Νικόλαον ἔϋον γῆθεν ἄειρον.

Ταῖς τοῦ σου ἀθλοφόρου Νικολάου Χριστέ πρεσβείας, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδή ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Πληρωθήτωσαν αἰσχύνῃς οἱ παράνομοι, οἱ ἀπιστοῦντες Χριστῷ, καὶ τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ. Ἡμεῖς δὲ πιστεύομεν εἰς σὲ φιλάνθρωπε, ὅτι δέδωκας, τὸν ἀθλοφόρον ἅπασιν, ἱατρεῖον τοῖς νοσοῦσι.

Νῦν ἐξέλαμψεν ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου, μάρτυς ἀήτητε, ὡς περ ἀστὴρ φωταυγής· καὶ παύει νοσήματα, ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ δαιμόνια ἀποδιώκει Ἀγιε, τῇ ἀφῇ τῶν σῶν λειψάνων.

Ρῦσαι Ἀγιε κινδύνων τοὺς ὑμνοῦντάς σε, ἐπιβουλῆς τε ἐχθρῶν, καὶ νοσημάτων πολλῶν, λιταῖς εὐπροσδέκτοις σου, καὶ ἀποσόβησον, σμήνος ἄθεον, ἀγαρηνῶν πανένδοξε, ἵνα πόθω σὲ ὑμνῶμεν.

Εὐφροσύνως τὴν χαρμόσυνον γεραίρομεν, μνήμην σου ἐνδοξε, καὶ προσκυνούμεν πιστῶς, σορὸν τῶν λειψάνων σου, συμφώνως ψάλλοντες, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός.

Δόξα.

Προσκυνήσωμεν συμφώνως οἱ Θεόφρονες, Τριάδα ἀναρχον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός, αὐτὴν δογματίζοντες ἀδιαμέριστον, προαιώνιον, καὶ ποιητὴν τῆς κτίσεως, εὐσεβῶς ὁμολογοῦντες.

Καὶ νῦν.

Υποτέταχται τῷ τόκῳ σου πανάχραντε, ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια, καὶ ἀνυμνοῦσιν αὐτόν· ὃν ἰκέτευε, ἡμῖν πταισμάτων ἄφεσιν, παρασχεῖν τοῖς σὲ τιμῶσι.

Ὡδή η'. Παιδας Εὐαγεῖς.

Τίς σε κατ' ἀξίαν εὐφημήσει, Νικόλαε νικηφόρε πανασίδιμε; τίς δὲ ἀριθμήσει σου τα λαμπρά παλαίσματα, καὶ τὸ θαυμάτων μέγεθος τῶν σῶν πανένδοξε; ἀλλὰ πόθω τιμῶμεν καὶ πίστει, τὸν δοξάσαντά σε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εκ γῆς σὺ πρὸς οὐρανοὺς ἀνέπτῃς, Νικόλαε τῶν Μαρτύρων ἐγκολλώπισμα· καὶ ἀπάτην ἅπασαν, τῶν δαιμόνων ἐφυγες· καὶ τῶν εἰδώλων ἅγιε τὴν ματαιότητα, διήλεγξας στεβρῶς, καὶ νῦν κράζεις, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Επέβης ἐν αἵμασι οἰκείοις, ὡς ἄρμασι στεφανῖτα παμμακάριστε, καὶ πρὸς ὑπερκόσμια θέβηκας σκηνώματα, παρὰ Χριστοῦ ἐπάξια, γέρα ληψόμενος· καὶ νῦν σὺν τοῖς ἀγγέλοις κραυγάζεις, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ιλεων γενέσθαι στεφηφόρε, τὸν μόνον παμβασιλέα καθικέτευε, τοῖς τὴν σὴν πανίερὸν μνήμην ἐορτάζουσιν, ἀμπλαχημάτων ἄφρῃν, τούτους αἰτούμενος· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δόξα.

Τρισὶν ὑποστάσεσιν ὑμνοῦμεν, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός τὸν ὑπερούσιον· ὃν ἀγγέλων τάγματα, εὐλαβῶς δοξάζουσιν, ἐν τρισαγίοις ἁσμασι καὶ μελώδημασι· τὸν Κύριον ὑμνεῖτε βοῶντα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν.

Θαῦμα θαυμάτων, πῶς ὁ πάσης, ἐπέκεινα κτίσεως Θεὸς ἡμῶν, κτίζεται καὶ πλάττεται, ἐκ τῆς θεομήτορος· καὶ καινουργεῖ θελήματι, καὶ ἀναπλάττει με· δι' ἄμετρον αὐτοῦ εὐσπλαγχνίαν· καὶ διὰ θανάτου, παρέχει τὴν ζωὴν μοι.

Ὡδὴ θ'.

Ἄπας γηγενής.

Χόρευε Ἑλλάς, ἰδίως δὲ Βούνενα, καὶ ἡ ὑψηλὸς· πανηγυρίζετω δὲ, Χριστοῦ τὸ πλήρωμα τὴν πανένδοξον, τοῦ Νικολάου ἁθλησιν, καὶ ἐκβοάτω θερμῶς. Χαίροις μάκαρ, ἀσκητῶν ἀγλάισμα, καὶ μαρτύρων παιδρὸν ἀγαλλίαμα.

Ψάλλατε λαοί, καὶ ἄσατε ἅπαντες ὡς ὁ Προφῆτης βοᾷ· ὁ Θεὸς δοξάζεται, ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ἐκάστοτε· καὶ τοὺς αὐτοῦ θεράποντας στέφει ἐν χάριτι· καὶ δαιμόνων λύει μηχανήματα, καὶ θροτοὺς διασώζει ὡς εὐσπλαγχνος.

Ρεύμασι τῶν σῶν, αἱμάτων Μακάριε, πλάνην κατέσβεσας, τῶν εἰδώλων ἅπασαν, καὶ ἐκκλησίας Χριστοῦ τὸ πλήρωμα, ὡς νικητῆς πανάριστος, ἅπαν ἐφαιδρυνας· διὰ τοῦτο πόθω σὲ γεραίρομεν, καὶ συμφώνως ὑμνοῦμεν τὴν μνήμην σου.

Δέχου εὐμενῶς, Νικόλαε ἔνδοξε, νίκης φερώνυμε, ὕμνους τοὺς δε Ἅγιε, εὖς ἐκ χειλέων ἀνάγων φέρομεν· καὶ τὴν σεπτήν σου ἁθλησιν πανηγυρίζομεν· ἐκβοῶντες, σπεῦσον ἐξελοῦ ἡμᾶς, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων.

Δόξα.

Δεῦτε οἱ πιστοί. Τριάδα ἀμέριστον ὑμολογήσωμεν, ἀναρχον αἰδῖον, οὐσίαν μίαν καὶ κυριότητα, τὴν τοῦ παντός δεσπόζουσαν, καὶ διὰ ἔλεος, συγχωρεῖσαν τοῖς βροτοῖς τὰ πταίσματα καὶ παρέχουσαν δόξαν ἀθάνατον.

Καὶ νῦν.

Φώτισον ἀγνή, ψυχῆς μου τὰ ὄμματα, φῶς ἡ κύησας· μὴ καταλαβέτωμε, τῆς ἁμαρτίας σκότος τὸν δαίμονα, ἀλλ' αὐτὴ με, σῶσον καὶ κυβέρνητον, πρὸς λιμένα τοῦ θεοῦ θελήματος.

Ἐξαποστειλάριον.

Ἐπεφάνη ὁ Σωτὴρ.

Διὰ τὸν πόθον τοῦ Χριστοῦ, τὸ αἷμά σου ἐξέχεας, Νικόλαε γενναϊόφρων· καὶ τὴν ὄφρην τοῦ δυσμενοῦς, ἀνδρείως ἐταπεινώσας· διὰ τοῦτο σε πάντας, φαιδρῶς ἐορτάζομεν.

Ἐτερον ἐξαποστειλάριον.

Ὁ οὐρανὸς τοῖς ἄστροις

Τῶν φιλεόρτων τὸ στίφος, φαιδρῶς πανηγυρίζετω τὴν μνήμην τοῦ πανενδόξου, Τρισμάκαρος Νικολάου· ὃς αἵματι μαρτυρίου, τὴν ἐκκλησίαν φαιδρύνει.

Καὶ τῆς ἐορτῆς. Εἰς τοὺς Αἰνους στίχ. δ'. ἤχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος· νέος ἀστὴρ φαινός· τῇ Ἑλλάδι ἐξέλαμψεν, ἐξ ἐφῶς ἄδυτος, καταλάμπων τὰ πέρατα. Ὁ θεὸς ὄντως Μάρτυς Νικόλαος, καὶ διασώζει τοὺς κινδυνεύοντας· λύει νοσήματα, καὶ δαιμόνων φάλαγκας ἀποσοβεῖ, καὶ πάθη δυσίατα· Χριστοῦ τῇ χάριτι.

Χαίροις ἀγγέλων ἐφάμιλλε, καὶ ἁθλητῶν καλλονή. Προφητῶν Ἀποστόλων τε, καὶ δικαίων σύσκηγε· ὁρθοδόξων ἀγλαί-

σμα, χηρῶν προστάτα, καὶ πενομένων τροφεύ· τῶν ἀσθενοῦν-
των ἀκέστορ ἄριστε· πάντων ὑπέρμαχε, τῶν πιστῶς αἰτούν-
των σε, καὶ εὐσεβῶς, μνήμην ἐκτελούντων σου, Μάρτυς Νι-
κόλαε.

Απαντες πίστει συνδράμομεν, τῇ τῶν λειψάνων σορῶ, Νι-
κόλαου τοῦ Μάρτυρος, φαιδρῶς ἐορτάζοντες· καὶ Χριστὸν ἱ-
κετεύσωμεν, τὸν κτίστην πάντων, Θεὸν καὶ Κύριον· ὅπως πρε-
σβείαις τοῦ ἀθλοφόρου αὐτοῦ, πάντας λυτρώσῃται, ἀπὸ πά-
σης θλίψεως, καὶ τοῦ πυρὸς τοῦ διαιωνίζοντος, ὡς ὑπεράγαθος.

Οσιομάρτυς Νικόλαε, περιουσία θερμῇ, τῆς Χριστοῦ ἀγα-
πήσεως, σαρκὸς καταπάτησας, τὸ χαμαί· ἔζηλον φρόνημα· καὶ
τὴν ψυχὴν σου, ἀρετῶν κίλλεσι, καταλαμπρόνας θεοειδέστα-
τα· πλάνην διήλεγξας, δυσσεβούντων Ἁγιε, ὕψ' ὧν τὸ ζῆν,
Μάκαρ ἀφαιρούμενος, χορεύεις ἄληκτα.

Δόξα ᾧ ἤχος α΄.

Αγῶνα διπλοῦν ἡγωνίσω, Ἁγιε Νικόλαε· καὶ τὸν δρόμον
τετέλεκας τῆς ἀσκήσεως καὶ ἀθλήσεως· διὸ ἐν ὑψίστοις σὺν
ἀγγέλοις χορεύεις, ἀντάξια τῶν πόνων σου, εἰλημῶς τὰ ἄνω
Βασιλεία· ἀλλὰ πρέσβευε καὶ ὑπὲρ ἡμῶν Παμμακάριστε, τῶν
πιστῶς ἐορταζόντων, τὴν πανσεβάσμιον μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τὰ τυπικά· καὶ ἐκ τοῦ κανῶνος ψδ' γ΄.
καὶ ς΄. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον. Ζήτηι ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ
Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, τὸ ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην, « Εἰ-
πεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· ταῦτα ἐντέλλομαι. »

Μεγαλυνάρια. Εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Αεὕτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, τὸν ἐκ τῆς ἐφ' ἑς, ἐξαστρά-
φαντα ἀθλητὴν· φύλακα καὶ ρύστην, χριστιανῶν ἀπάντων, Νι-
κόλαον τὸν Νέον, τοῦ Χριστοῦ τὸν Μάρτυρα.

Ἑτερον.

Χαίροις Θεσσαλίας πάσης φρουρός· χαίροις τῆς Ἑλλάδος
πολιοῦχος καὶ ἀρωγός· χαίροις ὁ βουνένων τὸν τόπον ἁγιά-
σας, τοῖς ρείθροις σῶν αἱμάτων, Μάκαρ Νικόλαε.

Ἑτερον.

Φύλαττε τοὺς δούλους σου ἀθλητὰ, τοὺς ἀθροιζομένους τῇ
σεπτῇ σου Μάρτυς ναφ· καὶ ἐκτελούντας, τὴν σὴν ἁγίαν μνή-
μην, ἐκ πάσης ἐπηρείας, σοφὴ καὶ θλίψεως.

Ἑτερον.

Μέγαν σε προστάτην καὶ βοηθὸν, κεκτήμεθα Μάρτυς, πε-
πτωκότες ἐν πειρασμοῖς· ρῦσαι σὺν Παμμακάρε, ἡμᾶς λοιμοῦ
λιμοῦτε· ὀργῆς τῆς ἁγαρ, θεῖε Νικόλαε.

Εἰς τὸν ἁγιασμόν.

Ταῖς πρεβείαις τοῦ ἐνδόξου ἀθλοφόρου Νικολάου· Χριστέ
διαφύλαξον, τοὺς σοὺς ἱκέτας, ἐκ παντοίας θλίψεως.

Ἑτερον.

Τῇ σορῇ τῶν σῶν λειψάνων προσιοῦσι, μετὰ πόθου Παμ-
μάκαρ Νικόλαε, δώρησαι ῥῶσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος.

ΤΩ ΤΙΜΙΩΤΑΤΩ ΛΟΓΙΩΤΑΤΩ ΚΑΙ ΤΩ ΟΝΓΙ ΦΙΛΟΚΑΛΩ

ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΩΤΑΤΩ ΑΝΔΡΙ ΚΥΡΙΩ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩ, ΧΑΙΡΕΙΝ.

Ἰδοὺ ἐμοὶ ἤδιστε καὶ περιπόθητε, Κύριε Κωνσταντίνε, ὁ ὠδινες, ξετεκες· ἀπῆρτηται τοῦτέστιν ἡ Ἀκολουθία τοῦ ἐν Βου-
νένοις τῆς Θετταλίας ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος Ἀγίου Νι-
κελαίου τοῦ Νέου. Περὶ ἧς πολλοὺ διάπυρον καὶ διακαεστάτην
ἔχων τὴν ἐρεσιν, ἐμοὶ τῷ ἀναγώγῳ καὶ παιδείᾳ οὐδὲ ἄκρω,
τὸ τοῦ λόγου, δακτύλῳ ἀψαμένῳ, ἐδίδως τοῦ γχείρημα· οὐκ
οἶδ' ὅπως τοῦτο ποιούμενος, παίζων, ἢ δοκιμάζων τὴν τοῦ φι-
λοκωνσταντίνου Ἰωσήφ δύναμιν καὶ ἀδυναμίαν· εἴξα μὲν τοι,
ὦ φιλότῃς τῷ σῶ φιλευσεβεῖ ζητήματι, καὶ τῇ σῇ θεοσεβεῖ κα-
τὰ δύναμιν προθύμως ἐξ ὑπηρετήσα, ἄρας καὶ καθάρας τὰ
πλεῖστα τὰ διακρούσση ἡρανισμένα, καὶ κακοζήλως συντεθειμέ-
να ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ μυοβρότῳ ὀσιομαρτυρικῇ φυλλάδι, ἣν μοι
διὰ τοῦ σοῦ συγγενοῦς ἀρτίως πέπομφας· ὅτι δὲ εἰσάμην
τινὰ ἐκ τῶν τοῦ διακρούσση, ἐποίησάμην τουτί, ὦ φιλότῃς,
δυσοῖν ἔνεκα· τοῦτο μὲν ἵνα μὴ προσκρούσω, ἢ διακρούση τῷ
διακρούσση τοῦτο δὲ, ἵνα μὴ δόξω παλαιούς ἀνδρας, συγγρα-
φεῖς ὅπως δὴ ποτε, ἀθετεῖν, καὶ πάμπαν αἶρειν τὸ ἐκείνων μνη-
μόσυνον· φύλῳ γὰρ καὶ ὁ διακρούσσης ἐκεῖνος, ὥσπερ καὶ αὐ-
τός τῇ σῇ ἡδίστῃ μοι λογιώτῃ, χαρίζομενος, ὥς αὐτὸς ἐαυ-
τὸν μαρτυρᾷς ἐν τῇ μετὰ τὴν παλαιὰν ἀκολουθίαν αὐτοῦ πρὸς
τὸν φίλον ἐπιστολῇ, τὴν γραφίδα ἱερογραφικῶς ἐκίνησε. Τοι-
γχοῦν δέξι, οὐ τὸ προσήκον, ἀλλὰ τὸ δυνατόν ἐμὸν πόνη-
μα, φίλτατε· ὅπερ καὶ ἀνατίθῃμι τῇ σῇ ἀγχινόῃ, καὶ κρίσει

πρὸς ἐπιθεωρίαν καὶ ἐπιδιόρθωσιν. Οἶδα γὰρ οἶδα, εἰ καὶ δρε-
σίτροφος, ὅτι πολλῶν ἀνθρώπων εἶδος ἄσπεα, καὶ νοὸν ἔγνωσ
κατὰ τὸν Ὅμηρον· διὸ καὶ πέπεισμαι, ὅτι ὥσπερ πάντα κάλων
ἐκίνησας διὰ τὴν τῆς Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀγίου Νικολάου σύν-
θεσιν, οὕτω πονήσεις, ἵνα τῇ σῇ ἐπιμελείᾳ, καὶ δαπάνῃ, εἰς
τύπον ἐκδοθῇ πρὸς εὐχαρίστησιν τῶν φιλεόρτων, καὶ μνή-
μῃ ἄλῃστον τοῦ σοῦ τιμίου ὀνόματος. Κύριος διαφυλάτ-
τοι τὴν σὴν λογιώτητα, πρεσβείαις τοῦ Ὀσιομάρτυρος Νικο-
λάου μετ' εὐζωίας, καὶ ἐν μακρότῃ χρόνων. Ἀμήν.

αψψ. Φαρμουθὶ φθίνοντος.

Τῆς σῆς μοι πολυαρέτου λογιότητος Ἀδελφὸς ἐν Πνεύματι
Ὁ ταπεινὸς Ἀρχιμανδρίτης τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου.
ΙΩΣΗΦ ὁ ἐκ Φουρνᾶς τῶν Ἀγράφων.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΥ ΟΣΙΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Τοῦ ἐν τῷ τῶν Βουνένων ὄρει ἀσκήσαντος καὶ ἀθλήσαντος.

Πάτερ εὐλόγησον.

Οὗτος ὁ περιφανὴς καὶ ἀήττητος τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης Νέος Νικόλαος, ἦτον ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ εὐσεβεῖς γεννηθεὶς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον· κατὰ δὲ τὴν ψυχὴν ἐδαιχεν εὐγενέστερος καὶ θαυμασιώτατος. Ἐπειδὴ ἀπὸ ἀπαλῆς τῆς ἡλικίας, ἦτον κατὰ πολλὰ συνεισὶς καὶ φρόνιμος· καὶ δὲν ἀνταμώνετο μὲ νέους ἀτάκτους· πώποτε νὰ γελᾷ, καὶ νὰ εὐτραπηλίζηται, λέγων αἰσχρολογίας καὶ φιλαρίας κατὰ τὴν τῶν νέων συνήθειαν· ἀλλὰ ἡγάπα νὰ συναστρέφηται μὲ φρονίμους ἀνθρώπους καὶ γέροντας, διὰ νὰ ἀκούῃ, καὶ νὰ συνομιλῇ· ψυχοφελὴ καὶ χρήσιμα λόγια. Ὅταν λοιπὸν κατὰ τὴν ἡλικίαν ἐδυνάμυνε, τὸν ἐγράψαν εἰς τὴν στρατείαν, διότι ἦτον πολλὰ ἀνδρείωμένος καὶ χρήσιμος· ὅθεν εἰς τοὺς πολέμους ἐπρόκοπτε, καὶ πολλὰς ἀνδραγαθίας ἔκαμε, καὶ ἔγινεν εἰς ὅλους ὀνομαστός καὶ περίφημος· ἀκούσας οὖν ὁ βασιλεὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου τὴν καλὴν αὐτοῦ φήμην, καὶ πληροφορηθεὶς ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων πῶς ὁ Νικόλαος ἦτον, οὐ μόνον εἰς τὸ λέγειν ἐπιτήδειος, καὶ ἀξιὸς συμβούλος, ὅπου ἄλλος κατ' αὐτὸν δὲν εὐρίσκετο, τὸν ἐμήνυσεν καὶ ἦλθεν εἰς τὸ βασιλικὸν παλάτιον, καὶ συνομιλήσας ἐχάρη πολλὰ, βλέποντας πῶς ἦτον γνωστικὸς καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος· ὅθεν καὶ τὸν ἔδωκεν καὶ ὀφφίκιον δουκὸς, νὰ ἡρῶν ἐπαρχίαν, καὶ νὰ τὸν ὑποτάσσωνται στρατιῶται ὡς ἐπρεπεν· ὁ δὲ Νικόλαος ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀΐαν, καὶ ἔγινεν ἡγεμὼν, δὲν ἔπαυεν καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ γυμνάζῃ τοὺς στρατιώτας του, νὰ τοὺς ἐρμηνεύῃ τοῦ πολέμου τὰ ἐπιτήδεια, ἐπειδὴ αὐτὰ ἔκαμναν χρεῖα εἰς τὸ ἀξίωμα ὅπου εὐρίσκετο· ἀλλὰ περισσότερον τοὺς ἐνουθέτα καὶ ἐδίδασκε τὰ ἔργα τῆς χριστιανικῆς πολιτείας καὶ τάξεως· πῶς νὰ προσεύχωνται, καὶ νὰ παρακαλοῦσι τὸν Δεσπότην Χριστὸν, νὰ τοὺς δίδῃ δύναμιν κατ' ἐχθρὸν εἰς τὸν πόλμον· καὶ πολλὰς φορὰς τοὺς ἐδιηγείτο ἀνδραγαθίας, καὶ ἱστορίας τῶν παλαιῶν ἀνδρείων, καὶ τρόπαια, πῶς ἐπολέμησαν καὶ ἐνίκησαν κάστρα πολλὰ, καὶ πόλεις ἐκυρίευσαν· ἀλλὰ τὸ περισσότερον ἀπὸ ὅλα καὶ χρυσιμώτερον, τοὺς ἐνουθέτα νὰ ἔχουν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐνθύμῃσιν αὐτῶν ἀνεξάλειπτον· νὰ μὴ ἀδικήσουν τινὰ πτωχόν. ἢ πλούσιον πώποτε· ὅθεν ὅλοι του οἱ στρατιῶται, δὲν ἔκαμαν ἀταξίαν ποσῶς εἰς ὅσους ἐπήγαιναν, οὔτε εἶπε τινὰς πώποτε, πῶς οἱ στρατιῶται τοῦ Νικολάου τὸν ἠδίκησαν, ἢ παραμικρὸν αὐτὸν ἐζημίωσαν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀποστάτησε τὸ μέρος τῆς Θεσσαλίας, καὶ δὲν ἦθελαν

νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὸν βασιλέα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ἔριζε τὴν Ἀνατολὴν, ἀλλὰ ἐπήγαιναν εἰς τὰ σύνορα τῆς Μακεδονίας καὶ ἐκούρσευαν, καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἐσκλάβωναν, διὰ τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἔστειλεν ὀρίσμους εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλην, καὶ ἦλθον οἱ τοπάρχαι μὲ τὰ στρατεύματα μὲ τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ὁ θαυμαστός Νικόλαος μὲ τοὺς ὑπικούους του, ὅστις ἐπῆγεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ κροτήσαντες πόλεμον τὴν ἐνίκησαν, καὶ προσκυνήσαντες οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὑπεσχέθησαν νὰ δίδωσι πάλιν τὸ διατεταγμένον χαράτζι, καθὼς καὶ πρότερον. Ἐπειτα μισθύνοντες ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπῆγαν ἕως εἰς Λάρισα, ἧτις ἦτο ποτὲ κάστρον δυνατόν καὶ εὐμορφον, καλλοπισμένον, καὶ μὲ πύργους δυνατοὺς φυλαττόμενον· ὅθεν καὶ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸ ὑποτάξουν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοὶ ἐνίκηθησαν. Διότι εὐχαρίνοντες οἱ Λαρισαῖοι ἔδωκαν μὲγαν πόλεμον, καὶ πολλοὺς τοῦ φουδάτου ἐφόνευσαν· βλέποντας λοιπὸν ὁ Νικόλαος πῶς οἱ Ῥωμαῖοι καταπονοῦνται, καὶ οἱ ἐχθροὶ τοὺς ἔχουν τὰ νικητήρια, ἐσυλλογίσθη εἰς τὸν ἐαυτὸν τοῦ λέγωντας, ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι μας ἐνίκηθησαν, καὶ ἂν πέσω καὶ ἐγὼ θά θανατωθῶ εἰς τὸν πόλεμον ἀδίκῃ. καθὼς καὶ αὐτοὶ οἱ τάλανες ἔπαθον, τί με θέλει ὠφελήσῃ ἢ πρόσκαιρος τιμὴ τοῦ δουκὸς, καὶ τὸ φθαρτὸν ἀξίωμα; κάλλιον εἶναι νὰ ζῶ ἄτιμος, πᾶρεξ νὰ ὀρίζω τόσους στρατιώτας, καὶ νὰ λάβω ἄτιμον θάνατον· ποῖαν τιμὴν ἔχει πλέον τὸ κορμί μου; ἢ ποῖαν ὠφέλειαν εὐρίσκει ἡ ψυχὴ μου, ὅταν ἀφηνισθῇ ἡ ζωὴ μου ἀκαιρα; κάλλιον εἶναι τὸ λοιπὸν νὰ ὑπάγω νὰ ἡσυχάσω εἰς ἓνα τόπον ἔρημον, νὰ κλαίω τὰς ἁμαρτίας μου, ἵσως νὰ τύχω παρὰ Θεοῦ συγχωρήσεως τὴν ὥραν τῆς κρίσεως· ταῦτα καθ' ἐαυτὸν διαλογιζόμενος, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ βουνον τῆς Βουνένας, ὅπου ἦτον μέγα δάσος, καὶ κελία μέσα εἰς τὸν λόγον, καὶ ἐκατοικουσαν ἀναχωρηταὶ καὶ ἀσκηταὶ ἐνάρετοι· καὶ ὅταν τοὺς εἶδε, πολλὰ ἐχάρηκεν εὐχαριστήσας τὸν Κύριον ὅπου τὸν ἐφώτισε, καὶ τὸν ὠδήγησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τοιοῦτον τόπον ψυχοσωτήριον. Ἐμείνεν οὖν μετ' αὐτῶν συναγωνιζόμενος, καὶ τὴν κατὰ Θεὸν ἀρετὴν ἐργαζόμενος· καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι οἱ θαυμαῖοι ἀσκηταὶ τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ πρόθυμον, πῶς ἐκοπιάζε περισσῶς εἰς τὴν ἀσκήσιν μὲ νηστείαν, προσευχὴν, καὶ ἀγρυπνίαν ὀλονύκτιον, τὸν ἀγαποῦσαν κατὰ Θεόν· καὶ πολλάκις συνομιλοῦσαν μετ' αὐτοῦ, παρακινούντες τὸν εἰς περισσοτέραν προκοπὴν ἀρετῆς μὲ ψυχοφελὴ διηγήματα ὅπου τοῦ ἔλεγον οἱ μακάριοι. Τὰς ὁποίας νοουθεσίας καθ' ἑκάστην ἀκούων, ἐσπούδαζεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μοναδικῆς πολιτείας, ὅσον ἐδύνατο· καὶ ὅλοι τοὺς τὸν ἐθαύμαζαν, καὶ ἐβιάζοντο νὰ μὴ τοὺς περισσεύσῃ εἰς τὴν ἀσκήσιν ἕνας, τοιοῦτος νέος. Βλέποντας δὲ ὁ πονηρὸς διάβολος, τὴν κατὰ Θεὸν αὐτῶν πολιτείαν, τὴν θαυμασίαν καὶ ἀξιώσαντιον, δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποφέρῃ ἕως τέλους ὁ τρισκατάρτος· καθὼς ἔχει συνήθειαν πάντοτε νὰ ἐμποδίζῃ τὸ καλὸν ὡς μισόκαλος, καὶ νὰ πειράζῃ τοὺς ἐναρέτους ὁ δόλιος. Ἐξήγειρε τοὺς ἀθέους ἀδάρους, καὶ ἐκούρσευαν τὰ μέρη

τῆς Δύσεως· καὶ πατῶντας κάστρα καὶ χώρας, καὶ πολλοὺς αἰχμαλωτίζοντες, ἦλθον καὶ εἰς τὴν Λάρισσαν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἐπῆραν, καὶ ἐκυρίευσαν ὅλα τὰ περὶ χώρα· καὶ τόσον τοὺς ἐταπεινώσαν, ὥστε καὶ εἰς τὴν πίστιν τοὺς ἐδυνάστευταν, νὰ ἀρνηθῶν τὸν Δεσπότην Χριστόν, τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν νὰ προσκυνήσουν ἄχρηστα εἰδῶλα· καὶ πολλοὺς ἐθανάτωσαν ὅπου δὲν ἤθελον νὰ προδώσουν τὴν εὐσέβειαν, ἀλλὰ ὑπέμειναν δικφόρους τιμωρίας, καὶ κολαστήρια μύρια, διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ γλυκυτάτου Χριστοῦ οἱ φιλόχριστοι· καὶ οὕτω μὲ τὴν πρόσκαιρον κάκωσιν ἐκληρονόμησαν αἰώνιον εὐφροσύνην, καὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν εἰς βασιλείαν αὐτοῦ τὴν Οὐράνιον. Ὅταν δὲ ταῦτα ἐγένοντο, ἦτον ὁ ἅγιος Νικόλαος εἰς τὴν σκῆτην τῆς Βουνένης καὶ ἀσκήτευον· τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι ταῦτα· Γρηγόριος, Ἀρμόδιος, Ἰωάννης, Δημήτριος, Μιχαήλ, Ἀκίνδιος, Θεόδωρος, Παγκράτιος, Παντολέων Αἰμιλιανός, καὶ Νικουίδιος, οἵτινες καλῶς ἤγνοντο μίαν νύκτα, ἦλθεν ἄγγελος Κυρίου καὶ λέγει τοὺς, ἐτοιμασθήτε, καὶ στέκεσθε στερεοί, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας μέλλετε νὰ κηρυχθῆτε, διὰ νὰ λάβητε τὰ βραβεῖα καὶ τοὺς στεφάνους· τῆς ἀθλήσεως, νὰ κληρονομήσετε Βασιλείαν Οὐράνιον. Ταῦτα εἰπὼν, αὐτὸς μὲν ἀρνήσας ἐγένετο, οἱ δὲ ἀκούσαντες τὰ χαρμόσυνα εὐαγγέλια ἐχάρησαν· καὶ ἠγωνίζοντο περισσότερον, εἰς νηστείας καὶ προσευχὰς σχολάζοντες, διὰ νὰ γένωσιν ἄξιοι τῆς αἰωνίου μακαριότητος· καὶ μεθ' ἡμέρας τινὰς ἔμαθον οἱ αἰμοδόροι κύνες ἐκεῖνοι βάρβαροι Ἀδαροι, ὅτι εἰς τὸ βουνὸν τῆς Βουνένης ἐκατοικοῦσαν ἀσκηταί, νηστεύοντες καὶ προσκυνούντες ἡμέραν καὶ νύκταν ἀκαταπαύστως τὸν Κύριον· λοιπὸν ἀρματώθηκαν, καὶ ἐπῆγαν νὰ τοὺς φονεύσωσιν· ὁ δὲ ἅγιος Νικόλαος ἐνουθέτει τοὺς ἀδελφούς καὶ συνασκητάς του, καὶ τοὺς ἐσυμβούλευεν οὕτως λέγοντας· μὴ φοβηθῶμεν ἀδελφοί τὸν πρόσκαιρον θάνατον, μήτε ποσῶς δειλιάσωμεν, ὅτι τώρα ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ δεῖξωμεν τὴν ἀνδρείαν μας, νὰ κληρονομήσωμεν διὰ μικρὰν καὶ ὀλίγην παιδείωσιν, παντοτεινὴν εὐφροσύνην καὶ ἀνάπαυσιν αἰωνίζουσαν· αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγοντος τοῦ ἁγίου πρὸς στερέωσιν τῶν ἀδελφῶν, ἔφθασαν καὶ ἐκεῖνοι οἱ αἰμοδόροι ὡς θηρία ἀνήμερα, καὶ λαβόντας τοὺς ἁγίους ἐτιμωροῦσαν αὐτοὺς ἀνιλεῶς καὶ ἀσπλαγχνά, μὲ στρέβλας, ῥαβδισμούς, καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κολαστήρια. Ἐκεῖνοι δὲ οἱ μακάριοι ὑπέμειναν ἀνδρειωμένα καὶ γενναυτάτα, ὅσας βασάνους τοὺς ἔκαμαν, καὶ δὲν ἐπρόδωκαν τὴν εὐσέβειαν· ὅθεν οἱ βάρβαροι τοὺς ἀπεκεφάλισαν, καὶ τοὺς ἐπροξένησαν μὲ τὸν προσωρινὸν θάνατον, ἀθάνατον ζωὴν καὶ βασιλείαν Οὐράνιον.

Τὸν δὲ ἅγιον Νικόλαον ἰδόντες εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ὠραιότητην, καὶ γνωρίσαντες τὴν φρόνησιν καὶ ἀνδρείαν του, δὲν τὸν ἐπείραζαν τίποτες, ἀλλὰ μὲ λόγια ῥαδιουργίας καὶ κολακείας τὸν ἐσυντόχαιναν, ἐλπίζοντες οἱ ἀνόητοι καὶ παράφρονες νὰ τὸν φέρουν εἰς μικρώτατον σέβας τοὺς· ἀλλὰ ματαίως οἱ μάταιοι καὶ ψευδῶς ἐμελέτησαν· διότι ποσῶς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν παρασάλευσιν ἀπὸ τὴν εὐσέβειαν· ἀλλὰ τοὺς ἀπεκρίνατο

φρόνιμα εἰς τὰς κολακείας ὅπου τοῦ ἔλεγον, ὡς ἐξῆς.

Ἐγὼ δὲν εἶμαι μωρὸν παιδίον νὰ γελασθῶ ἀγνωστα, νὰ ἀρνηθῶ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ὅπου μὲ ἐπλασε, νὰ προσκυνήσω εἰδῶλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα, ἀλλὰ καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἤμουν εὐσεβὴς· χριστιανὸς καὶ ὁρθόδοξος, οὕτως ἔως νὰ δώσω τὴν ψυχὴν μου εἰς τὰς ἀχράντους χεῖρας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν ὁποῖον ὡς Θεὸν ἀληθινὸν καὶ Σωτῆρά μου, προσκυνῶ, λατρεύω, καὶ σέβομαι· καὶ διὰ τὴν ἀγάπην του ἔχω μεγάλην προθυμίαν καὶ πόθον ἀνείκαστον, νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, τοὺς δὲ ἰδιόκους σας Θεοὺς καταφρονῶ καὶ ἀτιμάζω ὡς πέτραις ὅπου εἶναι καὶ ζύλα ἀναίσθητα, καὶ ἄλλη τις ὕλη καταφρονεμένη καὶ ἄχρηστος. Ἐπειτα πάλιν τὸν ἐκολάκευσαν λέγοντες. Νικόλαε, μὴ χάσῃς τοιαύτην ἀνδρείαν καὶ ὠραιότητα ματαίως καὶ ἀνωφέλευτα, ὅτι ὁ Χριστὸς σου δὲν θέλει σὲ δώσει τινὰ βοήθειαν, μόνον κάμε αὐτὸ ποῦ σὲ λέγομεν, καὶ γένου συγκοινωνός μας καὶ ὁμόφρων εἰς τὸ προσκύνημα, νὰ μὴ ὑστερήσῃς τὴν γλυκυτάτην ταύτην ζωὴν, μὲ πολλὰ καὶ πάνδεινα κολαστήρια, ὅπου μέλλεις νὰ λάβῃς σήμερον ἀπὸ λόγου μας, ἐὰν καταφρονήσῃς τοὺς λόγους μας, λέγει τοὺς ὁ ἅγιος· αὐτὸ ὅπου φοβερίζετε νὰ μὲ κάμῃτε, ἐπιθυμῶ πολλὰ καὶ ὀρέγομαι, ὅτι ἐὰν μὲ χωρίσῃτε ἀπὸ τὴν ζωὴν ταύτην τὴν ματαίαν καὶ πρόσκαιρον, μοῦ προξενᾷτε βασιλείαν Οὐράνιον, καὶ ζωὴν ἀτελεύτητον, νὰ συνδοξασθῶ μὲ τὸν Χριστὸν μου πάντοτε, νὰ ἔχω χαρὰν ἀνεκλάλητον, καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν ἄρρητον εἰς τὸν Παράδεισον πάντοτε· ὅταν οὖν ἐγνώρισαν ὅτι δὲν ἤμπορούν νὰ μετασάλευσιν ἀπὸ τὸ σέβας του, ἀπεφάσισαν νὰ τοῦ δώσουν σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον θάνατον· καὶ πρῶτον μὲν τὸν ἔδειραν ἀνελεῆμονα, ἔως ὃ ἔκοκκίνησεν ἡ γῆ ἀπὸ τὸ ἅγιον αἷμά του· δύο καὶ τρεῖς φοαῖς ἀλλάχθησαν οἱ μαστίζοντες, ὁ δὲ ἅγιος ἐκαρτέρει γενναίως τοιαῦτα εὐχόμενος, ὑπομένων ὑπέμεινεν τὸν Κύριον· καὶ τόσον ὑπέμεινε τὴν μαστίγωσιν, ὅπου ἐφαίνετο πῶς ἔπασχεν ἄλλος κατὰ ἀλήθειαν. Ἐπειτα τὸν ἔδεσαν εἰς ἓνα δένδρον καὶ τὸν ἐτόξευαν· μετὰ ταῦτα ἐπῆραν τὸ ἰδικόν του κοντάρι καὶ τὸν ἐλόχευσαν, καὶ ἄλλαις πολλαῖς τιμωρίαις τοῦ ἔκαμαν καὶ διάφορα βάσανα, λέγοντές του νὰ ἀρνηθῇ τὸν Χριστόν, καὶ νὰ προσκυνήσῃ τὰ εἰδῶλα· αὐτὸς δὲ τοὺς ἀποκρίνατο ἀφοβα, καὶ τοὺς ὑβρίζε λέγοντας· θηριόγνημοι καὶ ἀπάνθρωποι, ὅπου μόνον σχῆμα ἀνθρώπων ἔχετε, ἀμὴ ποσῶς δὲν μετέχετε ἀνθρωπίνης γνώσεως, μὴ ἔχετε ἐλπίδα τινὰ· μὲ ταῦτα τὰ βάσανα νὰ μὲ χωρήσῃτε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ μου. Διότι ὅσα κακὰ μὲ κάμετε, τόσα στέφανα μοῦ πλέκετε· καὶ ὁ Χριστὸς παραστέκεται βοηθός μου, καὶ μοῦ ἐλαφρύνει τὴν παιδείωσιν· ὅθεν πόνον τινὰ, ἢ τιμωρίαν ποσῶς δὲν αἰσθάνομαι· ταῦτα ἀκούσαντες οἱ βάρβαροι ἀπελπίσθησαν. Καὶ γνωρίζοντες ὅτι δὲν θέλουν δυνηθῶν νὰ μεταγυρίσουν τὴν γνώμην του, ἀν τοῦ δώσουν καὶ ἕτερα μύρια κολαστήρια. Ἐκοψαν τὴν ἀγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν εἰς τὰς ἐννέα τοῦ Μαΐου μηνός, καὶ ἡ μὲν μακαρία τοῦ ψυχῇ καὶ ὁλόφωτος ἀνῆλθεν εἰς τὰ οὐράνια σκη-

νώματα, ἔχουσα τοὺς φωτεινοὺς ἀγγέλους συνευφραينوμένους αὐτῇ καὶ συμπύλλοντες· τὸ δὲ ἅγιον καὶ πανσεβάσμιον αὐτοῦ λείψανον ἔμεινεν εἰς τὸ βουνὸν ἐκεῖνο ἄτακτον καὶ ἀνεπιμέλητον· ὁμοῦς μὲ τὴν χάριν τοῦ μεγαλοδώρου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἐφυλάχθη ἀπὸ θεοῦ ἀγγέλους τόσους χρόνους ἄσλαβον καὶ ἀκέραιον, ἕως ὅτου ἠθέλησεν αὐτὸς ὁ μέγας Θεὸς καὶ τὸ ἐπανερώσει μετ' ὅσον θαυμάσιον, ὡς θησαυρὸν πολύτιμον· διότι ὅσοι εἰς τὴν γῆν τὸν ἐδόξασαν, καὶ διὰ τὸ Πανάγιον αὐτοῦ καὶ ὑπερύμνητον ὄνομα ἠγωνίσθησαν, τοὺς ἐτίμησε αὐτὸς ὁ Πανάγαθος, καὶ τοὺς ἀντάμειψε πλοῦσια, ποιήσας αὐτοὺς υἱοὺς καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας του καὶ οὐ μόνον εἰς τοὺς οὐρανοὺς τοὺς ἀποδίδει τὸν μισθὸν τῶν καμάτων μυριοπλάσια, ἀλλὰ καὶ ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τοὺς δίδει χάριν καὶ δύναμιν νὰ κάμνουν θαυματουργίας καὶ τέρατα, νὰ τοὺς δοξάζουν καὶ οἱ ἄνθρωποι διὰ νὰ παρακινούνται καὶ ἄλλοι εἰς τὰ καλὰ ἔργα, καὶ νὰ τοὺς μιμῶνται τὸ καταδύναμιν, βλέποντες τὰ θαυμάσια ὅπου κάμνουσι, καθὼς καὶ τὸν ὁσιομάρτυρα αὐτοῦ Νικόλαον μεγαλοπρεπῶς ἐθαυμάστωσε, διὰ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἓνας πόσας παρρησίας παρ' αὐτοῦ τοῦ Παναγίου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ ἡξιώθη. Ἀκούσατε λοιπὸν ἐκ τῶν πολλῶν θαυμάτων αὐτοῦ ἓνα ὅπου ἐτέλεσε, καὶ ἀπὸ τοῦτο νὰ συμπεράνητε καὶ τὰ ἐπίλοιπα· ἐπεὶ δὲ ἀπὸ τοῦ μέρους γνωρίζεται τὸ ὅλον.

Εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς ἦγον εἰς τὴν αὐτὴν χώραν ὅπου ἐγεννήθη καὶ ἀνετράφη ὁ ὁσιομάρτυς Νικόλαος· ἦτον ἓνας μέγας ἄρχων κατὰ πολλὰ πλοῦσιος, τοῦ ὁποίου συνέθεε μεγάλη ἀσθένεια ὅπου λέγεται λῶβα, ἣτις ἔτρωγε πολὺν καιρὸν καὶ ἐκαταδάπανα τὰς σάρκας του· καὶ ἐξοδιζώντας εἰς τοὺς ἰατροὺς πολλὰ χρήματα, δὲν εἶδε καμμίαν ὠφέλειαν, ἀλλὰ μάλιστα ὅσον αὐτὸς ἐξοδιάζε, τοσοῦτον ἡ ἀσθένεια ἐπερίσσειε· ὅθεν εἶχε θλίψιν ἀνάκαστον· καὶ μίαν νύκταν ὅταν ἐκοιμάτο ὁ ἄρχων, τοῦ φαίνεται εἰς τὸν ὕπνον τοῦ ὁ ἅγιος λέγωντας· διὰ τί κοιπιάζεις καὶ ἐξοδιάζεις τὸν πλοῦτόν σου ἀνωφέλευτα; ὕπαγε εἰς τὸ μέρος τῆς Λαρίσης νὰ ἐρωτήσῃς νὰ σε δείξουν τὸ βουνὸν τῆς Βουνέντης, καὶ ἐκεῖ νὰ ἐρευνήσῃς κατὰ τὸν τόπον, καὶ θέλεις εὑρεῖ εἰς μίαν βρύσιν τὸ λείψανόν μου, καὶ αὐτὸ θέλει δώσει τὴν ἰατρίαν τῆς δεινῆς ἀρρώστιας· τὸ πρῶτον ὅταν ἐξημέρωσεν ἡμέρη τῆς κλίνης ὁ ἀρρώστος, καὶ χωρὶς νὰ παραγγεῖλῃ διὰ τὸν οἶκόν του τίποτε, πορευθεὶς παρευθὺς εἰς τὴν θάλασσαν ἤρε καράβη, καὶ ἐταξείδευσε εἰς τὴν Λάρισσαν· καὶ φθάνοντας εἰς τὸν τόπον ὅπου τοῦ εἶπεν ὁ ἅγιος ἦρε τὴν βρύσιν καὶ πολλὰ ἔχαρην. Ἐπειτα ἐρευνώντας μετ' ὅσον κόπον ἐπιμελέστατα, διατὶ ἦτο λόγος περὶ πόσας καὶ δένδρα πολλὰ μεγάλα θασέα, ἦρε τὸ πάντιμον τοῦ μάρτυρος λείψανον μετ' ὅσον βλάβην, τὸ ὅποιον ἦτον ἀκόμῃ σῶον καὶ ἀκέραιον τόσους χρόνους, ὡς τοῦ θαύματος, καὶ εὐωδιάζεν ἀμετρα· τότε ὁ ἄρχων ἐπλύθη εἰς τὴν βρύσιν πρότερον, ἔπειτα κατησπάζετο τὸ ἅγιον ἐκεῖνο λείψανον μετ' εὐλαβείας καὶ πίστεως· καὶ παρευθὺς ἔρρυεν ἡ ἀσθένειά του, καθὼς τὸ σκότος ὑπὸ τοῦ φωτὸς ἀφανίζεται· καὶ ἔμεινεν

εἰς μίαν στιγμὴν ὑγιὲς ὅλος, χωρὶς νὰ μὲνῃ ἀσχημία ποσῶς εἰς τὴν σάρκα του· ὅθεν διὰ νὰ μὴ φανῇ πρὸς τὴν τοιαύτην μεγίστην εὐεργεσίαν ἀχάριστος, ἐκαθάρισεν ὅλον ἐκεῖνον τὸν τόπον ὅπου ἦρε τὸν πάντιμον αὐτὸν θησαυρὸν, καὶ ἔκτισε μίαν ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου· ἔπειτα ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀγαλλόμενος, δοξάζων τὸν Θεόν, καὶ εὐχαριστῶντας τὸν ἅγιον· ἔπηρε δὲ καὶ ὀλίγον μέρος ἀπὸ τοῦ ἁγίου λείψανον, καὶ χάριμα ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ ὅσοι τὸ ἀσπάζοντο ἰατρεύοντο ἀπὸ πᾶσαν ἀσθένειαν, οὐ μόνον δὲ τὸ θαυμάσιον ἐτέλεσεν ὁ ἅγιος τοῦ Χριστοῦ ὁσιομάρτυς Νικόλαος, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ διηγήσεως ἄξια· διότι ὁ ἄρχων ἐκεῖνος ὅπου ἰατρεύθη, τὸ ἐκέρυττε πανταχοῦ· καὶ ὅχι μόνον ἐκεῖ, εἰς τὴν Ἀνατολὴν ὅλοι τὸ ἔμαθον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Δύσιν ἡ φήμη του ἐφθασε, καὶ ἔρχοντο ἀπὸ κάθε τόπον ὅσοι εἶχαν ἀσθενείας, καὶ παρευθὺς ἰατρεύοντο· καθένας κατὰ τὴν πίστιν ὅπου εἶχε πρὸς τὸν Θεόν· καὶ πρὸς τὸν Μάρτυρα εὐλόγει· καὶ οὐ μόνον τότε ἐθαυματούργει ὁ ἅγιος, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον ἐνεργεῖ μέγιστα θαυμάσια εἰς ἐκείνους ὅπου ἔχουν πίστιν ἀνοθευτοῦ πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστόν, καὶ εὐλόγειαν θερμὴν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ τὸν πανηγυρίζουν θεαρέστως μετ' ὕμνων, μετ' ᾠδῶν, καὶ μετ' ὑμνῶν καὶ ταπεινώσεων. Ἀρμόδιον δὲ εἶναι νὰ εἰποῦμεν, ὅτι εἰς τὴν νῆσον Ἀντρον καλουμένην, διατελεῖ ἱερεὺς καὶ σεβάσμιον Μοναστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Νικολάου τοῦ ἐν μύροισι· ἐν αὐτῷ δὲ τῷ Σεβασμίῳ Μοναστηρίῳ εὐρίσκεται, ὥστε τις θησαυρὸς πολύτιμος, καὶ ἡ θαυματουργὸς καὶ χαριτέδωτος κἀρα τούτου τοῦ ἐν Ὁσίοις καὶ Μάρτυσι Νικολάου τοῦ Νέου, ἣτις ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ διατελούντων πατέρων παλλαίς ἐν Κωνσταντινουπόλει μετακομιζομένη, μετόχιον ἐν τῷ κατὰ τὸ Βλαχ-σαράμ ἔχοντος τοῦ διακληθέντος Μοναστηρίου, πολλὰ καὶ ἄπειρα θαύματα ἐπιτελεῖ, ὅ οὐ ἂν προσκληθῇ εἰς ἁγιασμόν. Ἄς χαροῦμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς σήμερον, καὶ ἄς εὐφρανθῶμεν τῷ Πνεύματι· ἄς τιμήσωμεν τὸν ἅγιον, καὶ ἄς τὸν ἐγκωμιάσωμεν μετ' ἁγίων καρδιᾶν, καὶ μετ' ὁμολογίας λογισμῶν· καὶ ἄς τὸν εὐχαριστήσωμεν ὅχι μετ' ἄπρεπα ἔργα ὅπου δὲν ἀρμόζουν εἰς τὴν χριστιανικὴν τάξιν, δηλονότι μετ' πολυπραγίας καὶ μέθαις, καὶ μετ' ὀργῆς καὶ φωναῖς ἄτακταις· ἀλλὰ μετ' ἐλεημοσύνης, μετ' προσευχῆς καὶ μετ' δάκρυα, καὶ μετ' ἄλλα ἔργα θεάρεστα· καὶ τότε ἔχομεν μισθὸν πολὺν, ὅποτεν τοιούτοτρόπως ἐορτάζωμεν· ἄς κακοπαθήσωμεν ἐδῶ πρόσκαιρα, ἐκκόπτοντες τὰ σαρκικά μας βελήματα, διὰ νὰ γένωμεν τῶν Μαρτύρων συμμέτοχοι, νὰ λάβωμεν ἴσον μισθὸν μετ' ὅσους Μάρτυρας· εἶδε νικηθῶμεν ἀπὸ τὰ σαρκικά πάθη καὶ πέσωμεν, εἶναι σχεδὸν τόσον ἀμάρτιμα, ὥστε νὰ ἐπροσκυνούσαμεν τὰ ἀνάισθητα εἶδωλα· νικήσον λοιπὸν τὰ πάθη καὶ ἐλαττώματα ἄνθρωπε, νὰ γένῃς Μάρτυς εἰς τὴν προαίρεσιν χωρὶς νὰ χύσῃς τὸ αἷμά σου· τοῦτέστιν ὅποτεν τινὰς σε ὑβρίσῃ, ἢ ἀδικήσῃ, ἢ δειρῇ σε, μακροθύμησον, καὶ ὑπόμεινον τὴν ὕβριν διὰ τὸν Κύριον διὰ νὰ τιμηθῇς ὑπ' αὐτοῦ αἰώνια. Εἰ δὲ καὶ θυμωθῇς καὶ ἀποδώσῃς τῷ πταισάντι σοι

κακόν, περισσότερον, ἔγινες παραβάτης τῆς παραγγελίας τοῦ Χριστοῦ λέγοντος, ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ σχεδὸν ἐπροσκύνησας τὸν Ἄρεα· τὸ αὐτὸ γίνεται καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα πάθη καὶ ἁμαρτήματα· δηλαδὴ ἐὰν ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν διάβολος σὲ παρακινεῖ νὰ πορνεύσῃς καὶ σὺ ἐναντιωθῇς ἀνδρείως μὲ προσευχὰς καὶ νηστείας καὶ δάκρυα, νὰ νικήσῃς τῆς σαρκὸς τὸ σκάνδαλον, λογιζέσαι Μάρτυς τῆς σωφροσύνης κατ' ἀλήθειαν· εἰδὲ καὶ πορνεύσῃς, ἐπροσκύνησας τῆς μιαρᾶς Ἀφροδίτης τὸ εἶδωλον· ἐὰν μεθύσῃς ἐθυσίαςας τὸν Διονύσιον· ἐὰν βλασφημήσῃς, ἢ κάμῃς ὅρκον ψεύματα, ἀρνητῆς λογιζέσαι· ἐὰν ᾔσῃ φιλάργυρος καὶ ἄσπλαγχνος, καὶ δὲν συμπονῇς τοὺς πένητας εἰς τὴν ἀνάγκην τους, ἀλλ' αὐτοὶ μὲν πεινοῦν, καὶ παγώνουσι ἀπὸ τὴν γύμνωσιν, σὺ δὲ φυλάττεις εἰς τὸ σεντοῦκι τὰ χρήματα, καὶ τὰ προσκυνᾷς ὡς εἰδῶλα, εἰδωλολάτρης κατὰ τὸν ἀπόστολον λογιζέσαι. Στοχάσου λοιπὸν χριστιανέ· ὅτι ὅταν δανείζῃς τὸν χρεῖαν ἔχοντα, καὶ ἐλεῇς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ μὲ ἱλαρότητα, θέλει σὲ τὰ ἀποδώσει ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην ἡμέραν τῆς κρίσεως μυριοπλάσια, νὰ συναγάλλασαι μὲ τοὺς ἁγίους πάντας αἰῶνια, εἰς τὴν Βασιλείαν τὴν Οὐράνιον· Εἰδὲ καὶ φανῇς ἄσπλαγχνος, καταχωνδύων καὶ φυλάττων τὰ χρήματα, σοὺ ἀποθανόντος τὰ πέρνου ἄλλοι, καὶ σὺ τρισάθλιε κληρονομᾷς τὴν γέεναν τοῦ πυρός, καὶ συμπλέγεται αἰωνίως, καθὼς καὶ ὁ εὐαγγελικὸς ἐκεῖνος πλούσιος ὡς ἀνελεῆμων, καὶ ἄσπλαγχνος καὶ φιλάργυρος· ὅσοι λοιπὸν εἴσθε πλούσιοι σπείρατε εἰς τὰς κοιλάς τῶν πενήτων τὸν πλοῦτον, διὰ νὰ ἐσθιάσετε εἰς τὴν οὐράνιον ἀποθήκην, νὰ εὐφραίνεσθε πάντοτε· καὶ ὅσοι πανηγυρίζετε τὰς μνήμας τῶν ἁγίων, μὴ προσκαλῆτε πλουσίους εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, διὰ τὴν οἱ πλούσιοι σὰς φιλεῖουν πάλιν ἀμείψαις αὐριοι, καὶ ἀνταμείβεσθε, καὶ δὲν σὰς γνωρίζουν καμμίαν χάριν οἱ ἅγιοι· ἀμὴ ὅταν χορτάσῃτε πτωχοὺς, σὰς ἀνταμείβει τὴν χάριν πλουσιοπάροχα ὁ πανάγαθος Κύριος, καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν, χαριζόμενος ὑμῖν τὴν Οὐράνιον αὐτοῦ Βασιλείαν, ἧς γένοιτο πάντα· ἡ μᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν.

ΤΕΛΟΣ.